

РЕШЕНИЕ

№ 4168

гр. София, 22.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в закрито заседание на 22.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

като разгледа дело номер **5753** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248, ал.3 ГПК и чл.175 АПК.

По делото е постановено решение № 4512 от 07.07.2021 г., с което частично е уважен иска на Б. И. П. срещу Българска народна банка за присъждане на сумата от 8627.97 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди за периода от 25.06.2014 г. до 04.12.2014 г., през който не е имал достъп до средствата си, депозирани в [фирма] (К.), поставена за същия период под специален надзор на БНБ.

Срещу постановеното решение е постъпила касационна жалба от БНБ, по която е образувано адм.д.№ 10352/2021 г. по описа на ВАС, III-то отделение.

С определение № 6013/17.06.2022 г. производството по адм.д.№ 10352/2021 г. по описа на ВАС, III-то отделение, е прекратено, като делото е изпратено на АССГ за постановяване на акт по реда на чл.175 АПК и чл.248 ГПК. Тъй като съгласно чл.175, ал.2 АПК решението се постановява в закрито заседание съдът намира, че следва да постанови общ съдебен акт под формата на решение, а не на определение съгласно чл.248, ал.3 ГПК.

В мотивите на постановеното по делото решение № 4512 от 07.07.2021 г. съдът е формирал воля за частична основателност на иска за част от предявената сума и за част от исковия период. В диспозитива е направено отхвърлително произнасяне единствено до пълния размер на сумата, но не и за периода. Макар последното обстоятелство да е логично изводимо от мотивите на съдебния акт с оглед задължителния характер на определение № 6013/17.06.2022 г. следва да се постанови изричен отхвърлителен диспозитив.

Относно производството по чл.248 ГПК съдът намира следното:

В касационната жалба на ответника БНБ, чрез адв. М. В. от САК, се изразява несъгласие с решението на АССГ в частта на разноските, с което не е уважена претенцията на ответника за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение. Претендира се за изменение на решението чрез присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение съразмерно на отхвърлената част от претенцията.

Съдът намира искането за неоснователно.

Вярно е, че съгласно нормата на чл. 10, ал.4 от ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Тази норма, няма обратно действие и изрично с Преходните и заключителни разпоредби на ЗОДОВ (ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.) с § 6. (1) е предвидено, че този закон се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване. Производството пред АССГ е образувано на 28.05.2019 г., преди влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл. 10 ЗОДОВ с приемане на нова ал.4 и безспорно не може да намери приложение в случая. Не е налице основание за изменение на решението в частта за разноските именно поради липса на основание за присъждане на разноски в полза на ответника по иска. На основание § 6 от ПЗР към ЗИДЗОДОВ на ответника не се дължат разноски, съобразно отхвърлената част от иска.

Вярно е, че в мотивите на Определение № 2 от 20.04.2021 г., постановено от ОССГ от ГК от ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС по Тълкувателно дело № 1/19 година, с което се отклони искането за приемане на съвместно тълкувателно постановление, се прие, че предвиденото положение в новата ал. 4 на чл. 10 от ЗОДОВ /ДВ бр. 94от 2019 г./ следва да е приложимо и за заварените от изменението на закона дела, каквото е и настоящото, но съгласно нормата на чл. 130, ал.2 от ЗСВ само Тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. Посоченото Определение по Тълкувателното дело не е задължително за съда, за да намери приложение нормата на чл. 10, ал.4 от ЗОДОВ и в настоящата хипотеза. Такава задължителна сила не е предвидена за мотивите на Определения по Тълкувателни дела.

Производството по делото е по ЗОДОВ. С постановеното решение предявеният срещу БНБ иск е частично уважен. В тази хипотеза чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ предвижда, че ако искът бъде уважен частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска, което е сторено.

От посочената разпоредба следва, че при частично уважаване на иска съразмерно с уважената част от иска на ищеца се присъжда единствено възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв. Сторените от ответника разноски остават

за негова сметка. Разпоредбите на ЗОДОВ са специални по отношение на процесуалните закони АПК и ГПК, съдържат специални правила относно разноските, в които няма пропуск или препращане, поради което следва да намерят приложение към случая и не се тълкуват разширително.

С оглед изложеното молбата на БНБ за изменение на решението в частта на разноските е неоснователна. Така мотивиран, СЪДЪТ

РЕШИ :

ДОПУСКА ПОПРАВКА на основание чл.175, ал.1 АПК на очевидна фактическа грешка, допусната в диспозитива на постановеното по делото решение № 4512 от 07.07.2021 г. по адм.д.№ 5753/2019 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 69-ти състав, като ДОПЪЛВА същото както следва:

ОТХВЪРЛЯ иска на Б. И. П., ЕГН [ЕГН], срещу Българска народна банка, с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за имуществени вреди вследствие на извършено от БНБ нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в невземане на решение за обявяване неналичност на депозитите в [фирма], в императивния срок от пет работни дни, съгласно приложимата с директен ефект разпоредба на чл. 1, §3, буква i) от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 г. относно схемите за гарантиране на депозити, за периодите от 25.06.2014 г. до 24.07.2014 г. и от 07.11.2014 г. до 04.12.2014 г. като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ искането, обективизирано в касационната жалба на ответника БНБ за изменение на Решение № 4512 от 07.07.2021 г. по адм. дело № 5753/2019 г., в частта за разноските.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: